

HIT ÉS KERESZTÉNY ÉLET

Teológusok és szellemtörténészek igen sokat foglalkoznak a hit mai válságával. Maga a Szentatya is számtalan megnyilatkozásában rámutatott arra, hogy az egyházban tapasztalható válság alapjában a hit krízisére vezethető vissza. Az egyre fokozódó szekularizálódás szekularizmussá lesz, vagyis olyan ideológiává, amely teljes evilágiság, — a természetfeletti teljes tagadása. „Isten meghalt“ — hirdetik még magukat kereszténynek nevező teológusok is; a hitnek meg kell szabadulnia a „vallás“ idejétmúlt szociológiai-kulturális elemeitől; a keresztény legfőbb feladata embertestvéreinek tevékeny szolgálata, hiszen Krisztus azonosította magát az embertestvérrel.

A mai szellemi zűrzavarban igen nehéz megkülönböztetni a divatos szövegek és jelszavak tajtékja mögött a részletigazságokat; a hívő ember sokszor tanácstalanul áll és szorongva tekint a jövőbe: milyen lesz a holnap kereszténysége, van-e még jövője az egyháznak, mi a teendőnk itt és most, hogy helyes irányt adjunk a holnapi fejlődésnek?

A hívő ember az időben él, korának vajúadását ugyanígy megéli, mint nemhívő kortársai. A kultúra mai válsága — mert lényegében erről van szó: egészen új kultúra van születőben! — szükségszerűen kihatással van a keresztény hit világra is. A társadalmi-kulturális rendszerek avultan omlanak össze; ez az összeomlás megrendíti a hit kifejezésének eresztékeit is. De ha a hit valóban eleven, a mai megrendülésben is elég dinamizmust ad a kereszténynek, hogy a kinyilatkoztatás örök tartalmát „átmentse“ a születő új világba és hogy ennek a világnak kovásza legyen.

Elsőrendű kötelességünk: tisztán látni! Mostani füzetünk ehhez a tájékozódáshoz akar néhány szempontot nyújtani. Természetesen a hit mai válságának és a keresztény mai kötelességének teljes problematikáját nem merithetjük ki néhány tanulmánnyal. A kérdést napirenden tartjuk és következő számainkban más-más szempontból visszatérünk rá. A tekintély és szabadság kérdése, a papság és a szerzetesség mai válsága, a teológia és a lelkiesség főproblémái, a lelkipásztorkodás új útjai sorra kerülnek a következő év leforgása alatt.

Jelen számunk vezető cikkét („Mi a hit?") Nemeshegyi Péter, a tokiói Sophia-egyetem teológiai fakultásának dékánja és a Nemzetközi Teológiai Bizottság tagja írta. Tizenegy felvillanásban megvilágítja a keresztény hit természetét, főleg az egzisztenciális szempontokat hangsúlyozva. P. H. de Lubac nagy tanulmánya azt mutatja meg, hogy a keresztény mindig közösségben hisz, — lényegében az egyház hitét teszi magáévá, azét az egyházét, amelynek a keresztséggel tagja lett. Pap és hívő egyaránt bizalommal imádkozhatja a liturgia szavaival: „Ne tekintsd vétkemet, hanem egyházad hitét . . .“ Horváth Tibor torontói teológia-tanár a szentségek és a hit kapcsolatát magyarázza meg: a szentségek megváltást jelentenek az egyház életében, Krisztusban, az Isten szava által. „Ennek következtében a szentség a hitnek, a hit pedig a szentségi életnek a növelését célozza“. Szabó Ferenc az élő hit gyakorlati követelményeire mutat rá: „Hittünk a Szeretetnek! Ez a meggyőződés sürgöt bennünket, hogy a Krisztusban kinyilatkoztatott Szeretet tanúi legyünk tevékeny, áldozatos életünkkel“. Végül egy papi rekolekció elhangzott szentségimádás szövege arra segít bennünket, hogy személyes imában elmélyüljünk a hitben, Jézus élő ismeretében.

Szeretnénk, ha olvasóink is tevékenyen bekapcsolódnának a SZOLGÁLAT munkájába, hozzászólva a most és a később felvetendő aktuális problémákhoz is. Istennek legyen hála, lapunk máris annyi pozitív visszhangot keltett, hogy igazolva látjuk szerény kezdeményezésünket. Ismételten hangsúlyozzuk: egyedüli célunk a magyarság, a papság és a világiak őszinte szolgálata — a II. Vatikáni Zsinat szellemében.

Szerkesztőség